

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania T. P. S.A. w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem T. G.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 listopada 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt III AUa 649/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 14 czerwca 2022 r., III AUa 649/22, oddalił apelację organu rentowego
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 grudnia 2021 r., XIV U 2775/19,
zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w
Warszawie z 19 lutego 2019 r. w ten sposób, że stwierdził, iż zainteresowany T. G.
nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym,
chorobowemu i wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji jako
pracowni w płatnika składek T. P. S.A. w W.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną organ
rentowy. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁴
§ 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. podnosząc, że jest ona oczywiście

uzasadniona albowiem zainteresowany tak samo jak pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę wykonywał pracę w zespole, bez którego nie byłby w stanie wykonać swojej pracy, korzystał ze sprzętu płatnika składek, wykonywał pracę pod nadzorem, nieprzerwanie, w miejscu i czasie wskazanym przez płatnika, efekt jego pracy musiał odpowiadać standardom technicznym, jakościowym określonym przez płatnika.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnik składek wniósł o wydanie postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na fakt, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Wskazany przepis odnosi się jednak do innej podstawy przedsądu, mianowicie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W dalszych fragmentach wniosku, a także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący nie sformułował zagadnienia prawnego z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazaniem argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazaniem, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis nr 1508600; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis nr 1482401). Przeciwnie – odniósł się

wyłącznie do podstawy przedsądu wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oczywistej zasadności skargi.

Powołując się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi

polemikę z dokonanymi przez Sąd Apelacyjny ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, to nie mogą one zatem przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. Polemika skarżącego z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Apelacyjny, prowadząca do zakwestionowania ustalonego przez ten sąd stanu faktyczny sprawy nie uzasadniała zatem, w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wymaga podkreślenia, że praca może być wykonywana w różnych relacjach prawnych między zlecającym pracę i wykonawcą pracy, w szczególności albo w ramach umowy o pracę (ewentualnie stosunków pracy wynikających z innych źródeł – powołania, mianowania, wyboru), albo w ramach umów prawa cywilnego (nazwanych i nienazwanych, w szczególności na podstawie umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu, umowy o dzieło, umowy agencyjnej, innych umów). O tym, jaki rodzaj relacji prawnej łączy strony, decyduje rodzaj zawartej umowy oraz sposób jej wykonywania. W zależności od tego, jaka umowa łączy strony (zlecającego pracę i wykonawcę pracy), powstaje albo nie powstaje określony tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2023 r., II USK 467/22, nie publikowane).

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[a!]